

Arrest

nr. 301 678 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DETHIER, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/12/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 22/06/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat haar moeder en minderjarige broer eveneens in België verblijven. Deze behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene legde bij het CGVS verschillende medische documenten neer, o.a. medische documenten betreffende een ziekenhuisopname en voorgeschreven medicatie, haar medische historiek bij Fedasil, en twee psychologische attesten uitgegeven in België (d.d. 18.11.2022 en 24.11.2022). De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, afgeleid uit artikel 41 van het Handvest, van artikel 24 van het Handvest, van het beginsel “audi alteram partem” als algemeen beginsel van Belgisch administratief recht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte rechtsnormen en -beginselen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“In casu blijkt dat de specifieke omstandigheden van verzoeker de beslissing van verwerende partij hadden kunnen beïnvloeden.

Ten eerste kon verzoekster niet alleen haar juridische familieband met haar broer en moeder invoeren, maar ook haar effectieve samenwoning met hen (sinds 06.02.2023 op het huidig adres, zie stuk 3) maar ook eerder, sinds 17 november 2021, op het vroeger adres van haar moeder (stuk 4), zijnde op het moment van haar aankomst in België.

Dit is een eerste aanwijzing dat de persoonlijke relatie wel de normale relatie tussen broer en zus en moeder en meerderjarige kind overstijgt. Op zijn minst moest dit onderzocht worden door de verwerende partij.

Ten tweede, gaat deze effectieve samenwoning ook gepaard met affectieve relaties, zoals blijkt uit een reeks foto's die in stuk 5 worden neergelegd. Op zijn minst moest de verwerende partij dit onderzoeken.

Daarbovenop, ten derde, is verzoekster sinds mei 2022 door een psycholoog opgevolgd (stuk 6). Dit is ook een informatie die in overweging genomen moet worden om de afhankelijkheid te onderzoeken.

Ten vierde, stelt haar psychiater die verzoekster al sinds augustus 2022 opvolgt dat zij een medische behandeling volgt. Deze geneesheer stelt ook in een attest van 7 september 2023 dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren in haar land van nationaliteit (Elle est dans l'impossibilité de retourner dans son pays ou elle a été menacée de mort).

Dit element had ook in overweging kunnen worden genomen indien verzoekster gehoord werd door de verwerende partij. Deze informatie toont dan ook aan, ten eerste, dat er wel medische hinderpalen aanwezig zijn die een terugkeer onmogelijk maken en, ten tweede, dat er een specifieke afhankelijkheid is tussen verzoekster en haar familieleden met wie zij samenwoont.

In dit verband moet er ook worden onderlijnd dat de verwerende partij een onjuiste toepassing maakt van de notie ‘hoger belang van het kind’. Deze notie is van toepassing van zodra een minderjarige betrokken is bij het nemen van een beslissing. In casu is de minderjarige broer van verzoekster betrokken en getroffen door de bestreden beslissing aangezien deze beslissing als gevolg heeft dat hij, als minderjarige, van zijn zus gescheiden zal worden, dit terwijl hij met haar nu bijna twee jaren samenwoont en met wie hij al zijn kinderjaren heeft samengewoond, behalve voor de periode tussen 2019 en 2021.

Dat de verwerende partij zich beperkt tot de vaststelling dat verzoekster geen kinderen heeft toont aan dat er geen enkel belang werd besteed aan het hoger belang van de minderjarige broer van verzoekster.

Uiteindelijk is artikel 8 van het EVRM alsook artikel 7 van de Handvest ook geschonden aangezien er onvoldoende rekening gehouden werd met het familieleven tussen verzoekster en haar moeder en haar broer, familieleven die wordt gekenmerkt door een zekere bijzondere afhankelijkheid zoals blijkt uit de neergelegde stukken, en ook omdat er in dit context geen rekening werd gehouden met het feit dat de moeder van verzoekster in België verblijft omwille van de erkenning als vluchteling en dat er dus

hinderpalen zijn die het onmogelijk maken dat het familieleven tussen verzoekster en haar moeder plaatsvindt in Colombia.

Om deze reden, berust er, in casu, op de verwerende partij een verplichting om verzoekster geen bevel om het grondgebied af te leveren.

Had de verwerende partij verzoekster gehoord zoals zij wordt verplicht dan had verzoekster deze elementen kunnen laten gelden. Deze elementen kunnen mogelijks tot een andere beslissing leiden. Op zijn minst zou de verwerende partij haar beslissing ten aanzien van deze elementen moeten motiveren en zou de verzoekende partij deze motieven mogelijks kunnen aanvechten.

De bestreden beslissing moet dus vernietigd worden.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat op 21 december 2022 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen, dat op 22 juni 2023 het beroep tegen deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen, dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Er wordt tevens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en dit als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat haar moeder en minderjarige broer eveneens in België verblijven. Deze behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene legde bij het CGVS verschillende medische documenten neer, o.a. medische documenten betreffende een ziekenhuisopname en voorgeschreven medicatie, haar medische historiek bij Fedasil, en twee psychologische attesten uitgegeven in België (d.d. 18.11.2022 en 24.11.2022). De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.”

Er wordt tot slot gemotiveerd dat aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 24 van het Handvest, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.6. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad

zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

3.7. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

3.8. De verzoekende partij wijst op een familie- en gezinsleven met haar broer en moeder.

De Raad merkt op dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 34).

3.9. In de bestreden beslissing wordt over het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar moeder en broer gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaarde dat haar moeder en minderjarige broer eveneens in België verblijven. Deze behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.”

3.10. Door te wijzen op de juridische familieband met haar broer en moeder toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone affectieve banden. Waar de verzoekende partij stelt dat zij effectief met haar moeder en broer samenwoont en toelicht dat zij sinds 6 februari 2023 op het huidig adres met hen samenwoont maar ook eerder, sinds 17 november 2021, zijnde het moment van haar aankomst in België, op het vroeger adres van haar moeder met hen samenwoonde en dat dit de eerste aanwijzing is dat de persoonlijke relatie wel de normale relatie tussen broer en zus, en moeder en meerderjarige kind overstijgt, kan de Raad slechts vaststellen dat de loutere samenwoonst nog niet aantoonst dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De verzoekende partij betoogt dat de effectieve samenwoonst ook gepaard gaat met affectieve relaties, zoals, zo stelt zij, blijkt uit een reeks foto's die zij bij haar verzoekschrift legt, maar toont door louter te verwijzen naar foto's niet aan dat er sprake is van van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone affectieve banden. Waar de verzoekende partij stelt dat zij sinds mei 2022 door een psycholoog is opgevolgd en hiervan een attest ter staving voorlegt, kan de Raad slechts vaststellen dat uit voornoemd attest en uit de psychologische opvolging van de verzoekende partij niet blijkt dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan in relatie met haar moeder en broer, minstens laat de verzoekende partij na het tegendeel concreet aannemelijk te maken. Ook met de loutere bewering dat er een specifieke afhankelijkheid is tussen haar en haar familieleden met wie zij samenwoont, maakt de verzoekende partij het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid niet concreet aannemelijk. De verzoekende partij stelt dat haar familieleven wordt gekenmerkt door een zekere bijzondere afhankelijkheid zoals blijkt uit de neergelegde stukken, maar de Raad kan slechts vaststellen dat uit de neergelegde stukken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken, minstens laat de verzoekende partij na het tegendeel concreet aannemelijk te maken. Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar moeder en broer in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde elementen, zoals de samenwoonst met haar moeder en broer en hun affectieve relaties, zoals zij die heeft toegelicht in haar verzoekschrift, alsook de

opvolging door een psycholoog, ten onrechte niet heeft onderzocht/in overweging genomen of dat de verwerende partij over de aangehaalde elementen in de bestreden beslissing had moeten motiveren.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar moeder en broer in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging, zodat het betoog van de verzoekende partij dat er in deze context geen rekening werd gehouden met het feit dat haar moeder in België verblijft omwille van de erkenning als vluchteling en dat er dus hinderpalen zijn die het onmogelijk maken dat het familieleven tussen haar en haar moeder plaatsvindt in Colombia, niet dienstig is.

3.11. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.12. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.13. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

3.14. Zoals blijkt uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.10., weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift de motieven in de bestreden beslissing omtrent haar familie- en gezinsleven, met name dat haar moeder en minderjarige broer niet behoren tot de gezinskern van de verzoekende partij, dat er immers geen gezinsleven wordt vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Evenmin

toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij toont, mede gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.10., ook niet aan dat de verwerende partij met bepaalde, relevante elementen omtrent haar familie- en gezinsleven ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.15. De verzoekende partij betoogt verder dat onderlijnd moet worden dat de verwerende partij een onjuiste toepassing maakt van de notie 'hoger belang van het kind', dat deze notie van toepassing is van zodra een minderjarige betrokken is bij het nemen van een beslissing, dat *in casu* haar minderjarige broer betrokken en getroffen is door de bestreden beslissing aangezien deze beslissing als gevolg heeft dat hij, als minderjarige broer, van zijn zus gescheiden zal worden, terwijl hij nu bijna twee jaar met haar samenwoont en al zijn kinderjaren met haar heeft samengewoond, behalve voor de periode tussen 2019 en 2021 en dat er geen enkel belang werd besteed aan het hoger belang van haar minderjarige broer.

Artikel 24 van het Handvest, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: *“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...).”* In *casu* is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de Terugkeerrichtlijn. De verzoekende partij dient aannemelijk te maken dat de bestreden verwijderingsmaatregel ook de belangen van haar minderjarige broer beïnvloedt, derwijze dat de gemachtigde bij het treffen van deze maatregel ertoe was gehouden om het hoger belang van haar minderjarige broer in rekening te nemen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet zozeer een maatregel betreffende een kind is, doch wel een beslissing die verzoekende partij zelf betreft. De bestreden beslissing impliceert ook niet dat de minderjarige broer van de verzoekende partij de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn – een recht dat is voorzien in artikel 24 van het Handvest – wordt ontzegd. Daarenboven moet hoe dan ook worden gesteld dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins het motief in de bestreden beslissing dat haar moeder en minderjarige broer niet behoren tot haar gezinskern, dat er immers geen gezinsleven wordt vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen, weerlegt of ontkracht. Door louter te wijzen op de samenwoont met haar broer, die, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, niet tot haar kerngezin behoort, en op de scheiding ten gevolge van de thans bestreden beslissing, verduidelijkt de verzoekende partij niet concreet waarom, door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ten gevolge waarvan zij het grondgebied dient te verlaten, het hoger belang van het kind in het gedrang komt. Dit geldt des te meer nu uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij reeds eerder vrijwillig en zonder haar minderjarige broer terugkeerde naar Colombia. De Raad merkt op dat het de verzoekende partij vrijstaat om België visumvrij in te reizen voor korte bezoeken aan haar minderjarige broer en/of contact te onderhouden via de moderne

communicatiemiddelen. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde, relevante elementen omtrent het hoger belang van het kind ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van artikel 24 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing over het hoger belang van het kind wordt gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.”

De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin toont zij aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.16. Betreffende haar gezondheidstoestand betoogt de verzoekende partij dat er medische hinderpalen aanwezig zijn die een terugkeer onmogelijk maken. Zij licht toe dat haar psychiater die haar al sinds augustus 2022 opvolgt, stelt dat zij een medische behandeling volgt, dat deze geneesheer ook in een attest van 7 september 2023 stelt dat zij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar haar land van nationaliteit (*“Elle est dans l'impossibilité de retourner dans son pays ou elle a été menacée de mort”*), wat steun vindt in het medisch attest van psychiater C.W. van 7 september 2023, dat zij bij haar verzoekschrift voegt.

Nog daargelaten de vaststelling dat voornoemd medisch attest dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat psychiater C.W. zich in dit medisch attest beperkt tot de stelling dat de verzoekende partij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst waar ze met de dood werd bedreigd zonder concreet toe te lichten of het haar gezondheidstoestand (dan wel de doodsb bedreiging of een andere reden) is die, volgens hem, een terugkeer naar het land van herkomst verhindert of een behandeling aldaar onmogelijk maakt. Hij onderbouwt evenmin op welke wijze haar gezondheidstoestand een terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen of een behandeling aldaar onmogelijk zou maken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog en het bijgevoegde stavingstuk niet aantoont of verduidelijkt op welke wijze de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor haar gezondheidstoestand, derwijze dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden en hieromtrent te motiveren. Zij verduidelijkt niet waarom, door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ten gevolge waarvan zij het grondgebied dient te verlaten, haar gezondheidstoestand in het gedrang komt. Zij toont niet aan dat zij omwille van haar gezondheidstoestand niet zou kunnen reizen. Voorts haalt zij geen omstandigheden aan die zouden kunnen wijzen op de onmogelijkheid of moeilijkheid tot het verkrijgen van de nodige behandeling en opvolging in het herkomstland. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er betreffende haar gezondheidstoestand relevante elementen waren waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden of waaromtrent zij diende te motiveren.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij wordt gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene legde bij het CGVS verschillende medische documenten neer, o.a. medische documenten betreffende een ziekenhuisopname en voorgeschreven medicatie, haar medische historiek bij Fedasil, en twee psychologische attesten uitgegeven in België (d.d. 18.11.2022 en 24.11.2022). De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.”

De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij voorts niet aantoonbaar dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.17. *In casu* blijkt niet dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

3.18. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.19. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.20. In het licht van de aangevoerde schending van het hoorrecht stelt de verzoekende partij dat haar specifieke omstandigheden de beslissing van de verwerende partij hadden kunnen beïnvloeden, dat zij niet alleen haar juridische familieband met haar broer en moeder kon inroepen, maar ook haar effectieve samenwoning met hen (sinds 6 februari 2023 op het huidige adres) maar ook eerder, sinds 17 november 2021, op het vroeger adres van haar moeder, zijnde op het moment van haar aankomst in België, dat dit een eerste aanwijzing is dat de persoonlijke relatie wel de normale relatie tussen broer en zus en moeder en meerderjarige kind overstijgen, dat dit op zijn minst onderzocht moest worden door de verwerende partij, dat deze effectieve samenwoning ook gepaard gaat met affectieve relaties, zoals blijkt uit een reeks foto's die worden neergelegd, dat de verwerende partij dit op zijn minst moest onderzoeken, dat de verzoekende partij sinds mei 2022 door een psycholoog is opgevolgd, dat dit ook informatie is die in overweging genomen moet worden om de afhankelijkheid te onderzoeken, dat haar psychiater die haar al sinds augustus 2022 opvolgt stelt dat zij een medische behandeling volgt, dat deze geneesheer ook in een attest van 7 september 2023 stelt dat zij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar haar land van nationaliteit ("*Elle est dans l'impossibilité de retourner dans son pays ou elle a été menacée de mort*"), dat dit element ook in overweging had kunnen worden genomen indien zij gehoord werd door de verwerende partij, dat deze informatie dan ook aantoonbaar dat er wel medische hinderpalen aanwezig zijn die een terugkeer onmogelijk maken en dat er een specifieke afhankelijkheid is tussen haar en haar familieleden met wie zij samenwoont, dat had de verwerende partij haar gehoord zoals zij wordt verplicht, zij deze elementen dan had kunnen laten gelden, dat deze elementen mogelijk tot een andere beslissing kunnen leiden en dat de verwerende partij op zijn minst haar beslissing ten aanzien van deze elementen zou moeten motiveren.

3.21. Inzake de schending van artikel 41 van het Handvest moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

3.22. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De hoorplicht naar Unierecht houdt het recht van eenieder in om te worden gehoord voordat een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat

een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het bestreden bevel moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen

aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Ook betreffende de aangevoerde schending van het principe "*audi alteram partem*" benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.23. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen.

De verzoekende partij wijst op haar juridische familieband met haar broer en moeder, hun effectieve samenwoning, hun affectieve relaties en haar afhankelijkheid omwille van onder meer haar psychologische opvolging, doch zet niet *in concreto* uiteen op welke wijze deze elementen het al dan niet afleveren van het bevel hadden kunnen beïnvloeden. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift ook niet aantoonde dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, dat onder andere het recht op respect voor het familie- en gezinsleven waarborgt, heeft geschonden. Waar de verzoekende partij verder wijst op haar medische behandeling en op het feit dat de geneesheer in een attest van 7 september 2023 stelt dat zij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar haar land van nationaliteit, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.16. en waaruit blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat zij omwille van medische hinderpalen onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst/nationaliteit. De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook niet aan dat zij, indien zij gehoord was geweest, elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

3.24. Een schending van het hoorrecht of van het beginsel *audi alteram partem* blijkt niet.

3.25. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat er *in casu* sprake is van een manifeste beoordelingsfout of dat op de verwerende partij een verplichting rust om haar geen bevel om het grondgebied af te leveren.

3.26. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.27. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER